De vorbă cu Petea Vâlcov
„cavalerul nr. 1" al arenelor din România

21 de ani de sport, Cred în victoria Axei. Football cu o bășică de porc. Bolnav, fuge de acasă ca să joace football. La 14 ani în prima echipă la Mihai Viteazul din Chișinău, Cum a luat naștere celebra „Troika". La Venus în 1929. 5 ani fără a lipsi un match. Footballul îți ia mult timp și suflet.

Echipa Venusului din 1937, în care Petea era căpitan, pentru C. E. C.

Dimineața era frigurroasă și un vânt aspru sufla cu furie luându-se la întrecere cu nasturii paltonului meu. Poate că până la urmă ar fi biruit dacă eu nu strângeam cu nădejde de pulpane, înaintând voinicește pe lângă imenșii pereți de lemn ai arenei Venus.

Grăbiam pasul căci țineam cu tot dinadinsul să fiu punctual la întâlnirea cu Petea Vâlcov — jucătorul cărruia de mult îi păstrez o deosebită considerație.

Petea e de o modestie dusă la extrem. Basarabeanul acesta cu piept de fier și voință dârrză și de o rară bunătate e sfios ca un copil.

Convorbirea începe greu dar pe măsură ce timpul trece, limbile se desleagă și la un moment dat nu mai pot prididi cu însemnările în timp ce Petea dictează.

Dar să-i dăm cuvântul.

Footballul cu o bășic de porc

Am început să joc foot-ball la 10 ani. (N. R.—Petea joacă atunci de 21 ani). Imi plăcea gimnastica și ore întregi mi-le petreceam executând fiugri complicate de gimnastică. Dealtfel profesorul de educație fizică mă remarrcase ca pe un element bun. Fratele mai mare Vasia, a găsit în podul casei unui unchiu, o minge de foot-ball. Propriu zis nu era decât anvelopa și camera de cauciuc am înlocuit-o printr'o bășică de bou. Până atunci însă nu jucasem cu mingie de cârpă cum au început cei mai mulți. Mingia n'a ținut mult (recte, bășica) darr noi am prins gustul foot-ballu-lui. Mama care ne iubia mult mi-a cumpărat o autentică mingie — cadou de ziua mea, „Sf. Petru și Pavel".

Dacă s'ar fi gândit însă la hgetele rupte mai târziu desigur că ar fi renunțat la acest dar. Cei trei frați mai mare Vasia, Colea și eu, căci Volodea era mic, ne jucam toată ziua.

Alături de casa noastrră stă Luchianov — un mare polisportiv — conducătorul asociației model „Mihai Viteazul". Mihai Viteazul era o grupare cu mai multe secții: foot-ball, gimnastică, ciclism, motociclism etc. După cum spuneam, se cultiva mult gimnastica. După ce se termina sezonul de foot-ball, făceam toată iarna gimnastică în sală. Ca elev am avut la început neplăceri pe chestia sportului (care mai târziu s'au aplanat.

Vasia, care deja juca la Mihai Viteazul, ne-a convins să ne înscrim și noi.

Fuge de acasă convalescent, ca să joace football

— Am debutat la rezerrve — juniori nu existau pe atunci — contra sportingului, veșnicul rrival al Mihai Viteazului. Pe atunci la Chișinău existau două echipe puternice, Mihai Viteazul și Sporting, devenit mai târziu F. C. Nistru. Ca să joc însă la acest match a trebuit să fug de acasă, în a patra săptămână de convalescență, după o scarlatină destul de grea.

Am învins și eu ca extremă stângă, am înscris mai multe goaluri.

După câteva matchuri bune la rezervă, am fost trecut la „I-a", deși aveam doar 14 ani. Aci Colea juca centru înaintaș, specialitatea lui, iar eu am trrecut prin mai multe posturi ca half centru, extrem, pentru a sfârși ca interr stânga la Mihai Viteazul am jucat toți frații până la studenție. Primul a plecat Colea la Academia Comercială din București, urmat de mine și Volodea.

Academia Comercială am absolvit-o toți trei. Mihai Viteazul avea o echipă bună. Ne-am calificat de 3 ori în semi-finalele campionatului național — pe atunci nu exista divizie națională, campionatul disputându-se pe ligi — făcând matchuri memorabile. Unirea Tricolor la București nu ne-a putut învinge în primul match sfârșind la egalitate 4:4. După regulament ar fi trebuit să jucăm al doilea match la Chișinău dar noi „fraleri" întrucât ne spusese că vom pierde partida dacă nu jucăm a doua zi, am acceptat să disputăm al doilea joc pe Roncomit. Am fost învinși cu 3:1, mai ales că ne plecase doi jucători foarte buni carre erau funcționari. Colțea ne-a învins cu 6:4 ieșind apoi în finală campioană.

In fine, Juventus cu echipa în care jucau Vogl, Dobo, Melchior, Rudy, Wetzer, nu ne-a putut birui de cât cu 4:2. Rezultat mare întrucât Juventus învingea dela cinci goaluri în sus.

După cum vezi, Mihai Viteazul nostru din Chișinău, se comporta excelent. Dintre ceilalți jucători citez pe Perpeliuc, Murrea — care mai târziu a jucat la Venus, — Sabatin, — un excelent centru half — pe care Mișa Taenzer a vrut să-l ia la Chinezul și pe care bolșevicii l-au ucis acum în retragere.

Profit de o mică pauză în care ambii savurăm o „Națională" pentru a-i pune o întrebare.

Cum a luat naștere celebra „Troica"

Pentru mulți cititori cuvântul de mai sus n'ar părea explicit. „Troican" era celebra tripletă **Volodea-Colea-Petea**, care va rămâne neuitată în amintirile multor sportivi.

Petea ne-a răspuns:

Am ținut mult unul la altul și deaceea am stat mereu împreună. Ne-a călăuzit și principiul că fiind uniți, putem să dăm maximum de randament. Am ajuns să jucăm astfel cu ochii închiși, așa de bine ne cunoșteam unul altuia jocul.

La Venus în 1929

Deși student la București, nu m'a lăsat inima să mă despart de clubul sub culorile căruia am început să joc foot-ball.

Un an întreg am stat netransferat și la jocurile mai importante, cu mai mulți colegi pelcam la Chișinău. Poate că n'ași fi părăsit gruparea, dar mulți plecaseră din Chișinău fiind studenți, ca Swetkowsky, Murea, Vasilcovan etc.

Costică Stanciu — fostul căpitan al Venusului — care era coleg cu noi la Academie, ne-a convins să trecem la Venus. Am jucat la început amical câteva partide învingând printre alte echipe și pe Macabi cu 6:2. Eram numai eu și Colea. In toamna anului 1930, ne-am legitimat și primul match oficial l-am susținut contra Voevodului Mihai— ACSA de mai târziu — pe care am învins-o cu 5-0. Eu am marcat 4 goaluri. Venus juca pe Atunci la categoria onoare cu Juventus, Unirea Tricolorr, Sp. Studențesc, Olympia, Voevodul Mihai, Turda, Macabi. CFR, viitorul Rapid era la categoria II-a?!?...

In 1932 am cucerit campionatul național după câteva partide de neuitat. Astfel la Ploești, Tricolorul ne-a învins după prelungiri cu 2:1 utilizând o mică șmecherie. In loc de 2 au jucat 3 prelungiri. Câștigând contestația am rejucat matchul pe terenul din Splaiu, luându-ne o strălucită revanșă, învingându-i pe republicani cu 9:1. Am învins apoi pe Macabi (Cernăuți) cu 5:0 și în finală pe UDR cu 3:0, câștigând campionatul național cu un goal averaje de 17:1.

Amintirile de neuitat le păstrez însă dela jocurile cu Ripensia pe care o consider după Chinezul cea mai mare echipă a noastră.

In 1932 s'a înființat Divizia Națională, desființându-se campionatul pe ligi.

In 1935 în fruntea seriilor ne-am calificat noi (N. R.—Venus) și Ripensia.

In prima finală disputată la Timișoara, Ripensia conducea la pauză cu 2—0 și noi eram considerați victime sigure. In repriza II-a se produce un faul la vreo 40 metri. Toți jucătorii chiar și vulpoiul de Zombori care apăra buturile timișorenilor gândeau că am să pasez. In ultima clipă însă mi-a venit ideea să trag și Zombori s'a trezit cu mingea în plasă, uluit ca dealtfel toți spectatorii. Fusese un shoot formidabil care mersese ca un glonț drept la țintă. „Negrii" au prins atunci aripi și au început să atace nebunește. N'au trecut cinci minute și a marcat Volodea un goal splendid cu capul. Goalul victoriei l-am înscris tot eu și ne-am retras în apărare, câștigând o meritată victorie cu 3:2.

In acest moment intră în cabină Humis care după salutările de rigoare face un semn misterios către Petea ridicând un deget în sus și rostind 1,25. Am înțeles de abia când căpitanul „negrilorr" a scos pachetul de țigări că „Dinu" ceruse o „Națională".

In a doua finală, la București am învins cu 5-3 cucerind campionatul cu un goal average de 8-5. Timișorenii aveau pe atunci o echipă foarte puternică cu Ciolac, Dobay, Burger, Bindea, Kotormany pentru a-i enumera pe cei mai buni.

Cel mai frumos goal cu capul într'o nocturnă cu Admira

Dintre echipele străine pe care le-am văzut păstrez o adâncă venerație Admirei, adevărata exponentă a școlii vieneze. Intr'o nocturnă în care ne-a învins cu 5-3 după un joc splendid în care au arătat că sunt de „admirat" cred că am marcat cel mai frumos goal din cariera mea cu capul. Manole Dumitrescu a tras un corner, Platzer și fundașii au sărit dar eu am sărit sus mai sus decât ei toți ca un arc și balonul s'a dus drept în colț.

— *Dar cum ai învțat faimoasele sărituri cu capul?*

— Făcând multă gimnastică la Chișinău m'am antrenat mult la sărituri. Am sărit în special în sus de nenumărate ori căpătând o flexibilitate de arc.

Primul match în echipa națională

In 1932 la Balcaniada dela București am fost selecționat în echipa națională contra Bulgariei. Am învins cu 8-1 eu înscriind primul goal. Am fost selecționat de 10 ori în reprezentativa națiunii și... fraza o completăm noi. Petea era învățat cu tripleta iar în „națională" a fost sabotat de ceilalți colegi. Cel mai mare match l'am susținut la Erfurt contra Germaniei în 1935 cedând cu 4-2. Un rezultat bun dacă avem în vedere clasa echipei Germaniei. Eu am marcat ambele goaluri, unul cu capul iar altul dela distanță.

PETEA VALCOV

Noi aliniasem următoarea echipă: Bugariu, Chiroiu, Albu, Andrei, Bărbulescu, Steinbach, Deheleanu, Szillard, Beke, Baratky, Petea, Dobay.

In continuarea turneului am jucat la Stockholm suferind o grea înfrângere cu 7-1, în ultimile minute. La 1-0 pentru suedezi era un match deschis. Am beneficiat apoi de un „11 m." din care puteam egala. Baratky însă prin surprindere a tras drept în brațele portarului.

A început să plouă și noi nu eram obișnuiți cu gazonul care devenise foarte alunecos. La un plonjon Bugariu a fost lovit la cap, dar n'a spus nimic. Așa i-au intrat vreo 4 goaluri neputând schița niciun gest.

Apoi a intrat în goal Petrică Rădulescu care a apărat până la sfârșitul matchului.

— *Cred că de Venus te leagă cele mai plăcute amintiri?*

— Nu te înșeli căci după Mihai Viteazul, Venus a fost al doilea club la care am ținut cu pasiune.

A domnit totdreauna cea mai perfectă armonie și camaraderie și acum după o epocă de grea impas reluăm firul vechei prietenii.

Un interview de V. BADESCU

— *Când ai primit primii bani ca profesionist?*

— In primii doi ani dela sosirea în București primeam dela Venus. 1500 lei chiria camerii pentru noi trei și 1000 lei de persoană pentru masă. Am jucat însă din pasiune și ca dovadă acum la 31 ani joc „gratis".

— *Știu că ai suferit mult depe urma accidentelor?*

— In 1937 am avut o fisură la glesnă și de atunci piciorul și-a pierdut din mobilitate. M'am tratat însă cu atenie și sper ca picioarele să mă mai ducă multă vreme.

— *Crezi într'o influență a războiului asupra sportului?*

— Sportivii s'au comportat în luptă mai presus de ceilalți. Desigur că războiul are o influență asupra sportului restrângându-i activitatea dar după aceasta viața sportivă va cunoaște o mai mare intensitate.

— *Cum vezi footballul?*

— Footballul este un instrument de propagandă pentru celelalte sporturi. Footballiștii sunt exponenții sportului, fac sprint, fond, sărituri, etc.

— *Cum vezi situația Venusului?*

— Astăzi trecem prin zile grele. Nu numai Venus ci și celelalte cluburi trec printr'o stare financiară destul de grea. Nici nu mai poate fi vorba de profesionism și jucătorii își au asigurată existența având servicii.

— *O să mai joci mult football?*

— Până ce va veni altul mai bun să-mi ia locul. Echipa n'o voiu părăsi însă și voiu sta totdeauna ca mentor.

— *Despre football ca mijloc de apropiere între popoare?*

— Sportul a constituit totdeauna un mijloc de apropiere între persoane. Footballul a fost și va rămâne „sportul rege" întrucât întrunește toate sporturile. Cred că va avea totdeauna priză la public.

— *Cum privești războiul?*

— CRED IN VICTORIA AXEI.

Cred în victoria Axei

— *Ce jucători ți-au plăcut mai mult?*

— Dintre străini Male, Lawton, dr. Sarossi, Sesta, Piola, Nejedly, iar dintre români Bindea, Ciolac, Dobay, Burger, Baratky, Bogdan.

— *Cum înțelegi cavalerismul în sport?*

— Admir jocul cât de dur, îmi place corp la corp însă fără „murdării" și nu-mi plac jucătorii cari pe teren înjură, scuipă.

Este cazul să arătăm că Petea Vâlcov este prototipul jucătorului fair. Școala cavalerismului am învățat-o dela tata (N. R. tată-l lui Petea este preot).

5 ani fără a lipsi dela un match

Petea deține și un mic record. In 1932 când s'a înființat divizia națională și până în 1937 la jocul cu Ripensia faimosul match pierdut cu 1-0 printr'un shoot norocos al lui Opran, cel mai slub jucător depe teren, n'am lipsit dela niciun match. Infrângerea aceasta nemeritată m'a durut mult și în matchul următor am lăsat locul unui junior.

In răstimpul acesta a intrat în cameră „shoot" un minunat câine lup. De altfel Venus avea într'un timp mai mulți câini „goal", „hands", „stop". Dintre aceștia n-a rămas decât „shoot" care se gudură la picioarele noastre.

Petea îl mângâie și continuă.

— *Influența sportului asupra individului?*

— Sunt mai buni camarazii sportivi, mai înțelegători. Trec cu cea mai mare ușurință peste diferența socială. Sportivul e mai rezistent și birue mai ușor piedicile vieții.

— *Admiți traficul între cluburi?*

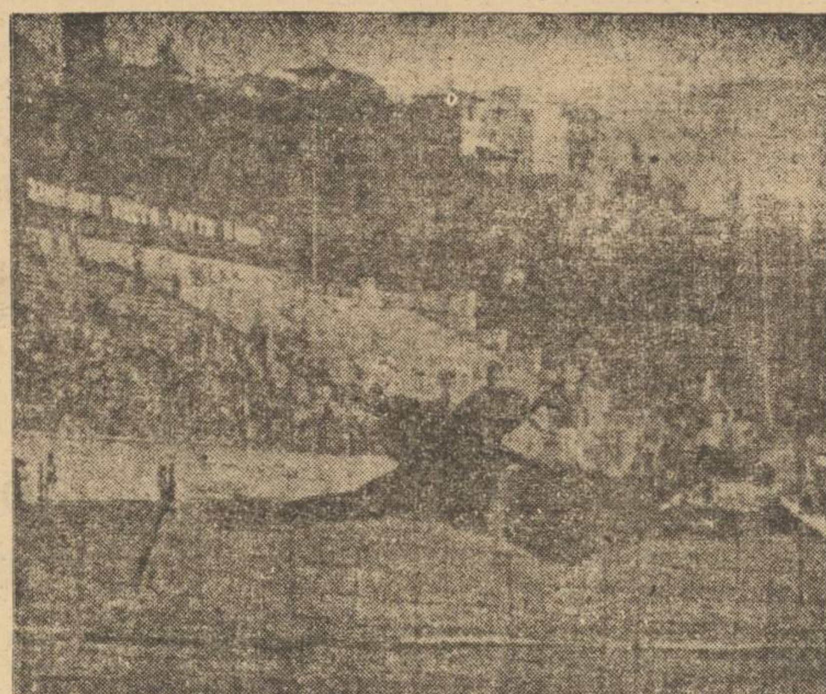
— Sunt contra traficului exagerat pentru jucători. Cluburile să înțeleagă rivalitatea și concurența numai pe terenurile de sport. In afara arenelor să concureze în perfectă înțelegere. Viața cluburilor nu se poate compara cu aceia a întreprinderilor.

— *Ce club român ți-a plăcut mai mult?*

RIPENSIA. Regret însă că n'am văzut Chinezul. Imi pare rău de situația în care sunt actualmente timișorenii.

— *Dintre arbitrii care ți-a plăcut mai mult?*

— Xifando și Picky Kroner dintre autochtoni și belgianul John Langenus dintre străini.

Atunci când Petea Vâlcov trage la poartă, goalkeeperului îi e aproape imposibil să rețină.

— *Ce post preferi la football?*

— Inaintaș e cel mai frumos și spectaculos dintre posturi. Imi iubesc postul de inter stânga, întrucât l'am văzut pe Petea trăgând la perfecție cu stângul l-am întrebat:

— *Ești stângaci?*

Trag la fel de bine cu amândouă picioarele, ne-a răspuns. La început ca toții ucam numai cu dreptul. Vrând să învăț pe toți să joace la perfecție cu ambele picioare, o săptămână întreagă la Mihai Viteazul, toți au trebuit să joace cu picioarele inverse și de aci Mihai Viteazul a avut un „atout" enorm eliminând pe Sporting.

— *După football ce sporturi îți mai plac?*

Atletism și din când în când cursele de trap.

— *Ce distracții mai preferi?*

Cinema, teatru și lecturra. In ultimul timp l-am citit mult pe Somersset Maugham și recomand tuturor splendida operă a lui Margaret iMtschell „Pe aripile vântului', care m'a impresionat nespus de mult.

Cum știu că Petea e un excelent soț, l-am întrebat.

— *Dacă vei avea un fiu îl faci footballist?*

Nu, fiindcă football-ul îți ia mult timp și suflet. Vreau să-l fac sportiv, a răspuns Petea, după un scurt răgaz.

Conversația noastră care amenința să devină nesfârșită, a fost întreruptă de Fredy care până atunci ne deranjase de nenumărate ori. Il înțelegeam, căci atras de nostalgia gheții îl chem pe Petra să discute ultimile chestiuni în legătură cu redeschiderea patinoarului. Din când în când soneria telefonului țârâia strident și sportivi nerăbdători întrebau de redeschiderea patinoarului. După o voinicească strângere de mână din partea lui Petea și un oftat de mulțumire din a lui Fredy — care poate regreta că nu i-am luat lui interwiewul — am părăsit arena călăuzit de vântul care m'a purtat ca o frunză până la tramway.

Am retrăit povestea depănată de Petea Vâlcov — marele Petea căruia de „țânc" îi păstrez o vie admirație.

Două decenii de football...

O carieră care nu s'a sfârșit...

V. Bădescu

O splendidă lovitură de cap a lui Petea Vâlcov.

O escursie de altădată

Cu Moș Crăciun pe skiuri, undeva, în mijlocul munților

La o cabană, unde toți oamenii sunt prieteni, se cântă, se glumește și se gustă din frumusețiile naturii

S'au deschis zăgazurile cerului și fulgi mari de zăpadă au început să se cearnă spre pământ. Vin alene, în mari ondulații agățându-se ici colea de crengile unui brad ce pare bucuros de podoaba ce-i vine, mai încolo pe acoperișul de țiglă al unei case, sau în mijlocul drumului așteptând să fie călcați de galoși unui prichindel neastâmpărat.

Vine târziu această a doua zăpadă dar vine totuși la timp căci Moș Crăciun va putea utiliza și anul acesta mijlocu-i drag pentru călătorii —Skiul— nefiind silit să recurgă la... bicicletă sau (cine știe.) la picioare.

Vin târziu. dar vin din belșug. Fulgii sunt tot mai deși, mai mari și troenele cresc. Sinaia e acoperită cu o manție groasă de regească hermină albă și pare că doarme încă. Uruitul obișnuit a vechiculelor matinale nu se mai aude pe caldarâmul șoselei naționale.

Chiar și trenul care intră acum în gară vrea să fie mai discret și alunecă pe șine ca un șarpe enorm a cărui furie descrește, pe nări scoțând acum numai fum.

S'a oprit pufăind ușurat

Pe ușile vagoanelor deschise de mâni nerăbdătoare sar tineri și tinere în elegante costume de ski. Isbucniri cristaline de râs și salturi pe care greutatea rucksacului ce le atârnă de spate nu le micșorează, sunt mărturia unei bucurii fără rezerve.

— Ce zici Dane, am avut dreptate? Privește numai ce zăpadă. Ți-e și milă să calci pe ea!

— Cam așa-i; dar ce trebue să fie pe munte?

— Hai să mergem, mai vorbiți pe drum interveni nerăbdătoare Nuți. Uite ne-au dat skiurile jos!

Intr'adevăr, din vagoanele de bagaje apăruseră vreo 15 perechi de skiuri pe cari stăpânii veniți în grupuri mici le alegeau acum.

Amicii noștri, șase la număr, și-au luat skiurile și se îndreaptă spre ieșire continuând să discute și să se bucure de această plăcută surpriză.

Spre munte

Dar nu sunt singuri. La mici distanțe două grupuri au aceiași țintă: muntele, fie că îl chiamă Vârful cu Dor, Babele sau Omul.

Urcă tacticoși scările de piatră din spatele gării, ale căror trepte se ghicesc mai mult decât se văd, traversează parcul și iau drumul Cotei 1400 respectiv Vârful cu Dor.

Cum a fost drumul? Greu dar frumos. Cu skiurile în spate, deschizând pe rând pârtia, tinerii noștri s'au luptat vitejește cu urcușul și cu zăpada.

Nu i-am urmărit pe drum fiindcă știam că îi voiu reîntâlni undeva sus, într'o cabană primitare, așteptând aceeaș persoană simbolică al cărei drum între cer și pământ trece de fiecare dată pe înălțimile albalbastre ale muntelui fără să ocolească cabanele.

Popasul dela cabană

Și așa a fost.

Se cernea sear[illegible] printr'o sită mai deasă ca aceea a fulgilor de zăpadă.

Rezemat de soba caldă priveam undeva departe printre florile de ghiață ce se brodau minunat pe fereastra uneia din cabane, aceia care își înalță silueta mândră pe creasta unui munte presărat cu pietre gârbove.

Nu eram singur în cabană, dar era liniște.

Era un moment de așteptare...

Deodată, două glasuri și două armonice se împreună în acordurile ascuțite ale unui cântec tyrolez

Și gândul sboară mai departe. Cântecul îl aud ca prin vis — Crestele «Doamnelor» apar peurtu ultima oară.

Sita care pătrunse până atunci noapte, lăsând-o să se cernă cu sgârcenie, par'că și-a mai rărit pânza și e decisă să-i dea drumul complet. In stânga cabanei, pe unde ghicesc drumul, aud câteva vorbe și râsete. Oare sunt amicii mei din Sinaia?

Să am răbdare... Și gândul pleacă din nou hoinar. Vrea acum să deslege o taină. *Vraja muntelui alb.* Un titlu de roman eftin care ascunde ascunde unn[illegible] un sentiment complex de care puțini muritori și-au putut da seama.

Ce i-a făcut oare pe tinerii c[illegible] cântă acum în cabană să vină sus pe munte?

Ce i-a făcut pe cei care se aud atât de aproape să plece la drum?

Ce m'a făcut pe mine chiar să părăsesc un oraș ca Bucureștiul, plin de distracții, pentru a veni aici. să înfrunte un urcuș deloc ușor și un frig atât de serios!

Plăcerea de a aluneca pe sky? Nu. Până astăzi zăpada pentru sky nu era și nu știam că va fi. Alta este cauza... Care?

Vraga muntelui alb. Ea nu este un basm, ci o realitate.

Frumusețea muntelui, cântată de harfele atâtor poeți este accentuată de mantia albă cu care îl împodobește Iarna.

Ochiul rătăcind pe crestele solitoare simte altă [illegible]. Profilurile unei margini de pădure, cu crengile copacilor aplecate de greutatea zăpezii făcând minunate arcuri de triumf, sau un răsărit de soare în care culorile nu sunt deloc precupețite, sunt frumuseți pe care cel ce nu a urcat iarna pe munte nu le poate cunoaște decât din basme.

Satisfacțiile skiorilor

Sky-ul? Un mijloc de locomoție care mărește senzația prin vertiginoasele alunecări pe pante de înclinări și dimensiuni deosebite.

Un mijloc care permite ca în cel mai scurt timp să vezi cele mai multe frumuseți.

Skiul și muntele? O îmbinare fericită, un isvor de nebănuite plăceri.

Dar cuvintele spun prea puțin...

Ușa cabanei se deschise și albi ca niște oameni de zăpadă modelați cu grije de mâini școlărești, apar amicii mei.

Și erau... Cu obrajii rumeni, plini de sănătate, suflând mai greu ca după un drum lung, — cum a și fost de altfel, — vin să înconjoare soba ce, darnică, îi întâmpina cu plăcute suliți călduroase.

Cântecul tyrolez a încetat, dar dintr'o parte la alta a salonului se încrucișează glume și râsete cristaline.

Afară noaptea s'a așternut deasă, ninsoarea a încetat, iar norii goniți de un ușor vânt s'au împrăștiat descoperind bolta cerului înstelat.

(Continuare în pag. 7-a)